

помогнатъ щото равновѣсието наистина да се възстанови, нъ чакаха или нѣкой другъ да свърши тѣзи работи, или ако това не стане, то тѣ за смѣтката на нарушеноро равновѣсие и сами още нѣщо готово да заграбятъ. Въ тия години излѣзна на явѣ цѣлокупния характеръ на самозванитѣ Елини, такъвъ, какъвто го очертахми въ горнитѣ релове. Тѣ мислѣха че е достатъчно да се вдигне врѣва и Европа ще се уплаши отъ това и ще имъ даде, може би, и Епиръ. Нъ догдѣто, отъ една страна, съ своята врѣва не давахъ на свѣта мирно да спи, отъ друга страна, твърдѣ много се маяха съ провъзгласяванието на война или на нѣкой по-сериозна акция, също както и старитѣ Елини прѣдъ Саламинската битка. И съ какво се свърши всичко това? Свърши се съ грѣмванието при Кутра, на сѣверната граница, което е хвърлило на тѣхната войска такъво грозно пятно, че не можеха да го измиятъ нито съ това, гдѣто тѣхнитѣ военни сѣдилища осѣдиха на заточение трима офицери за прѣдателство. Борбатета не бѣше още започната; случайно се дошло до прѣстрѣлка и мѣжду грѣцкитѣ офицери е имало трима прѣдатели на отечеството.

„Ако расположението на народа“, казва Крумбахеръ, който именно тогава е билъ въ Гръция, „бѣше дѣйствително за война, тогазъ трѣбваше да се рѣшатъ на война честно и отворено. И самия лошъвъ исходъ не би имъ нанесълъ много врѣда; той би създалъ поне единъ факторъ; би отворилъ единъ вентилъ на кипналото народно чезнение, и би далъ на вождитѣ хубаво поучение, защото би извелъ слабитѣ страни, които би можле отпослѣ да се поправятъ.“

„Вмѣсто това, Делиянисъ е намѣрилъ че е по-добрѣ да се вика бѣсно и да се дѣйствува съ думи, вмѣсто съ дѣла. Непрѣстанно се е загатвало за близка акция, изнасяли се извѣстия за трѣгванието на баталионитѣ, хвалебно се обявявали и най-незнатнитѣ движения на групитѣ и вѣстникарски се експлоатирала всѣка доставка на воененъ материалъ, а за акция нито споменъ. Разбира се че безпристраснитѣ наблюдатели най-послѣ трѣбваше да дойдатъ до увѣрение, че тукъ въ сѣщностъ и нѣма никакво намѣрение за война, нъ че тукъ послѣдователно се води единъ системъ на заканване, слѣдователно, въпросътъ е опитване за политическо принуждение“.

„Всичката тѣзи врѣва“, свършва Крумбахеръ, „е напомнювала плановитѣ на нѣкое галено, твърдоглаво дѣте,